

Sygn. akt : II AKa 248/03

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2003 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Wiesława Gawrońska
Sędziowie	SSA Jolanta Śpiechowicz (spr.) SSO del. Wojciech Kopczyński
Protokolant	Ewa Matyjaszczyk

przy udziale Prokuratora Wandy Barańskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2003

sprawy **wnioskodawcy A. P. o odszkodowanie NKWD**

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13/03/2003 r. sygn. akt XVI1 Ko 62/00

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. – Kancelaria Adwokacka w K. 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

II AKa 248/03

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13.III.03 r. sygn. XVII Ko 62/00, którym **oddalono** wniosek **A. P.** o odszkodowanie, apelację wniósł jej pełnomocnik. Zarzucił wyrokowi obrazę art. 8 ust. 1 Ustawy z 23.02.1999 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego przez przyjęcie, że krąg osób wymieniony w tym przepisie, jako upoważniony do wystąpienia o odszkodowanie i zadośćuczynienie ma zastosowanie również w sytuacji, gdy wnioskodawca w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie był też wnioskodawcą w sprawie o unieważnienie wyroku.

W oparciu o ten zarzut pełnomocnik wniósł o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwoty 50.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności, ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za całkowicie niezasadną.

Wbrew jej wywodom, zgodzić należy się z sądem I instancji, iż wnioskodawcy nie jest osobą uprawnioną do występowania z wnioskiem o odszkodowanie i zadośćuczynienie w trybie ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 8 ust. 1 zd. 2 cyt. Ustawy, uprawnienia do dochodzenia roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie w razie śmierci osoby represjonowanej przechodzi na małżonka, dzieci i rodziców.

Przepis ten określa więc wyczerpująco krąg podmiotów, na które następuje przejście uprawnienia w wypadku śmierci samego represjonowanego i jako szczególne unormowanie wyłącza możliwość dalszego rozszerzenia tego kręgu osób legitymowanych. Brak jest jakichkolwiek przesłanek dla przyjęcia, iż ustawodawca inaczej każe traktować krąg tych osób w przypadku gdy o unieważnienie wyroku wystąpił nie sam represjonowany, ale inna osoba, uprawniona do tego w myśl art. 3 ust. 4 cyt. Ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.